

توشیبا

TOSHIBA

توشیبا متخصص در زمینه فن آوری، مهندسی برق و الکترونیک، تشکیلاتی اصالتاً ژاپنی است که امروز شرکتی چند ملیتی، با مرکزیت در شهر توکو به شمار می رود با ساخت «نیمه رساناها» در میان ۲۰ تولیدکننده برتر جهان جای گرفته است.

توشیبا در سال ۱۹۲۹ از الحاق دو شرکت دیگر بنیانگذاری شد. اولی «توناکاسیزوشو»^۱، نخستین سازنده تجهیزات تلگراف بودند که توسط «هیسا شیکه تاناکا»^۲ در سال ۱۸۷۵ تأسیس شده بود و در سال ۱۹۰۴ نام آن به «شیبورا سساکوشو»^۳ تغییر یافت. طی نیمه اول قرن بیستم تشکیلات مذکور بدل به یک سازنده عمده ماشین آلات سنگین الکتریکی شد. این زمانی بود که ژاپن طی عصر Meiji روند مدرنیزه شدن را پی گرفته و اندک اندک تبدیل به یک قدرت صنعتی در ابعاد جهانی می شد. شرکت دوم یعنی «هاکوتسوشا»^۴ در سال ۱۸۹۰ تأسیس شد و تولیدکننده لامپ های الکتریکی و بعداً سایر محصولات مشابه بود که در سال ۱۸۹۹ نام آن به «توکیو دنکی»^۵ تغییر یافت. الحاق، شیبورا سساکوشو، توکیو دنکی منجر به ایجاد شرکت جدید دسال ۱۹۳۹ به نام «توکیو شیبورا دنکی» یعنی همان توشیبا فعلی گردید. گروه تولیدی هم از لحاظ رشد داخلی وهم تسلط بر بازار پیشرفت چشمگیری داشت که این توسعه به واسطه خرید امکانات مهندسی وموسسات صنایع مادر طی دهه های ۴۰، ۵۰ و آنگاه ایجاد شعبات و زیر شاخه های متعدد طی دهه ۷۰ محقق شد.

زیر شاخه های توشیبا شامل: توشیبا EMI ۱۹۶۰، تجهیزات الکترونیکی توشیبا ۱۹۷۴، شیمیایی توشیبا ۱۹۷۴، فن آوری و روشیایی توشیبا ۱۹۸۹، سیستمهای اطلاع رسانی توشیبا آمریکا ۱۹۸۹ و شرکت حمل و نقل توشیبا ۱۹۹۹ می باشند.

توشیبا مبتکر شماری از اولین های ژاپن، از جمله: رادار ۱۹۴۲، کامپیوترهای دیجیتالی TAC ۱۹۵۴، تلویزیون ترانزیستوری و فرمایکوروبیو ۱۹۵۹، پردازشگر واژهها ۱۹۷۸، سیستم MRI ۱۹۸۲، کامپیوتر شخصی Laptop ۱۹۸۶، DVD ۱۹۹۵، و بسیاری فرآورده های دیگر بوده است. در سال ۱۹۸۷، توشیبا محکوم به فروش غیر قانونی تجهیزات صوتی مربوط به زیر دریایی به کشور اتحاد جماهیر شد. که موجب تیره شدن روابط ایالات متحده آمریکا و ژاپن گردید. چراکه آمریکا ساخته شده زیر دریاییها مجهز به سیستم های بی صدا را تهدید بزرگی برای امنیت خود تلقی می کرد.

توشیبا در سال ۲۰۰۱ با هدف بر آوردن تقاضاهای رو به افزایش بازار امریکای شمالی قراردادی با شرکت اوربون^۶، یکی از بزرگترین تولید کنندگان، جهت ساخت محصولات ویدئویی ونمایشگر منعقد ساخت و برای تضمین آینده خود در بازار رقابت تلویزیون های صفحه تخت دیجیتالی وبازار نمایش، سرمایه گذاری قابل توجهی بر نوع جدیدی از فن آوری به نام SED انجام داد. این شرکت در سال ۲۰۰۶ تولید تلویزیون های پلاسما را متوقف ساخت.

درجولای سال ۲۰۰۵ BNF1 اعلام کرد تصمیم بر فروش شرکت الکتریکی و سینگهالوس دارد و رقمی در حدود ۱/۸ میلیارد دلاری برای این مزایده در نظر گرفت. مزایده فروش وسینگهالوس مورد توجه شرکت های زیادی نظیر توشیبا، جنرال الکتریک، صنایع سنگین میتسوبیشی و غیره قرار گرفت.

این درحالی بود که نشریه تایمز اقتصادی در ۲۳ ژانویه ۲۰۰۶ توشیبا را به عنوان برنده مزایده معرفی نمود، جالب اینکه رقم پیشنهادهی توشیبا ۵ میلیارد دلار بود. این مزایده بسیاری از کارشناسان امور صنعتی را حیرت زده کرد چرا که همگی جویایی دلیل فروش یکی از عمده ترین تولید کنندگان راکتورهای اتمی آن هم در مدت کوتاهی پیش از رشد سریع بازار نیروی اتمی بود و درحالی که انتظار می رفت تا چین، ایالات متحده آمریکا، و انگلستان سرمایه گذاری سنگینی بر نیروی اتمی انجام دهند ژاپن در ۱۷ اکتبر ۲۰۰۶، وستینگهالوس را به مبلغ ۵/۴ میلیارد دلار خریداری کرد. ۷۷ درصد از کل سهام به شرکت توشیبا، ۲۰ درصد به گروه the show و ۳ درصد به شرکت صنایع سنگین ایشیکا و اجیما-هاریمما^۸ تعلق یافت. طی دهه ۹۰ تا امروز نیمه رساناهای توشیبا میان ۵ شرکت اول قرار داشته و تنها Intel، Samsung و تجهیزات Texas جلوتر از آن قرار دارند.

وتوشیبا با درآمد سالانه ۲/۳۷ میلیارد دلار در سال هزار ۱۹۱ نفر کارمند همچنان در صحنه فعالیت های اقتصادی با موفقیت در حرکت است.

1- Semi - Conductor	5- Hak unetsusha
2- Tanaka Seizusho	6- Tokyo Denki
3- Hisasthige Tanaka	7- Orion
4- Shibaura Seisakusho	8- Ishika wajima- Harima

琴の郷愁
日本のメロ

